

4743 sb. n. s. O usneseních však neplatí § 409 třetí odstavec c. ř. s., podle něhož počíná lhůta ku plnění pravomocí rozsudku (srovnej rozhodnutí čí. 2128, 3302 sb. n. s.), nýbrž počíná dnem doručení usnesení povinné straně, nebyl-li přiznán rekursu odkládací účinek podle § 524 první odstavec c. ř. s. Rozsudek první stolice obsahující usnesení o útratách byl doručen povinné straně dne 28. dubna 1932, tímto dnem počínala čtrnáctidenní lhůta k plnění a končila tudíž dne 12. května 1932. An byl podán exekuční návrh k vydobytí útrat 11. června 1932, prošla již lhůta k plnění (§ 7 ex. ř.) a, jelikož ze spisu neplyne, že podle § 524 druhý odstavec c. ř. s. bylo nařízeno prozatímní stavení výkonu, byla navržená exekuce prvním soudem povolena právem.

Čís. 11995.

Exekuce na základě říšskoněmeckého exekučního titulu.

Příslušnost říšskoněmeckého soudu podle tuzemských zákonů (§ 80 čí. 1 ex. ř.) má vymáhající věřitel soudu povolujícímu exekuci prokázati v návrhu na povolení exekuce.

Soud povolující exekuci zkoumá příslušnost cizozemského soudu podle tuzemského práva samostatně, nejza vázán názorem cizozemského soudu o jeho příslušnosti.

O předpis § 101 j. n. nelze oprítí příslušnost cizozemského soudu k vydání exekučního titulu závazného pro zdejší soudy.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, Rv I 1405/31.)

Usnesením tuzemského krajského soudu byla povolena exekuce na základě vykonatelného rozsudku zemského soudu v Drážďanech k vydobytí hypotekární zápůjčky proti dlužníku jako přejímateli nemovitosti. Žalobou (odporem proti exekuci), o niž tu jde, domáhal se dlužník na vymáhajícím věřiteli, by bylo uznáno právem, že usnesení povolující exekuci jest neplatné a že exekuční úkony na jeho základě provedené pozbývají působnosti. Dlužník v žalobě tvrdil, že příslušnost zemského soudu v Drážďanech jako soudu splniště, uplatňovaná vymáhajícím věřitelem není prý dána, poněvadž povinná strana, která sice ručí za žalovaný dluh následkem zákonných ustanovení současně se získáním nemovitostí, tento dluh nikdy výslovně nepřevzala jako osobní dlužník, nepřevzala tudíž místo splniště pro původní dluh platící, ježto ručí za tento dluh jen věcně, nikoliv však osobně. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Nižší soudy nesprávně pokládají příslušnost německého soudu (zemského soudu v Drážďanech) za opodstatněnou podle tuzemských zákonů. Dovolatel to právem vytýká. Podle vládní vyhlášky čí. 131/1924 a § 328 něm. c. ř. s. nelze uznati německý exekuční titul (rozsudek a útratové usnesení), nebyl-li podle tuzemských zákonů německý soud při-

slušný. Tuto příslušnost má vymáhající věřitel soudu povolujícímu exekuci prokázati v návrhu, ježto je to podmínkou povolení exekuce (§ 55 druhý odstavec ex. ř.). Soud povolující exekuci zkoumá příslušnost cizozemského soudu podle tuzemského práva samostatně, nejsa vázán názorem cizozemského soudu o jeho příslušnosti. Vymáhající věřitel v návrhu na exekuci neprokázal příslušnost německého soudu podle § 88 první odstavec j. n. a podle § 101 j. n., na které se odvolával. Onen předpis stanoví příslušnost podle smluveného splniště, kterážto smlouva musí býti prokázána listinou. Z rozsudku německého soudu však neplyne, že splniště bylo ujednáno buď při smlouvě o zápůjčku a zřízení hypoteky nebo při jejím převzetí povinným a že to bylo listinou prokázáno. Zákonné splniště, o které opřel příslušnost německý soud, nemůže opodstatniti příslušnost podle tuzemského práva, nanejmeně příslušnost podle § 88, první odstavec, j. n. Nezáleží proto na tom, zda povinný převzal s dluhem a s hypotekou i závazek plniti tam, kde byl povinen plniti původní dlužník jako v zákonném splništi, aniž na tom nezáleží, zda podle §§ 905 a 1420 obč. zák. měl býti podle zákona dluh splacen v Drážďanech. Ani na tom nesejde, zda se odvolací soud ocitl v rozporu se spisy, převzav zjištění prvního soudu, že povinný převzal dluh i jako osobní dlužník, a při tom nevyvrací odvolací vývody v tom směru uplatněné. Není ani třeba se zabývati tím, zda určovací žaloba o zhodnocení pohledávky nebo hypoteky podle německého práva je žalobou ze smlouvy o určení, splnění, zrušení nebo náhradu pro nesplnění ve smyslu § 88 první odstavec j. n., či zda jde o zákonný nárok na zhodnocení (obligatio ex lege), který o sobě ze smlouvy samé ještě neplyne. Rovněž není vůbec opodstatněna příslušnost německého soudu podle § 101 j. n. Tam jest stanoveno sudiště vzájemnosti. To podle tuzemského práva jest dáno tehdy, když v jiném státním území jsou pro tuzemce připuštěny civilní žaloby před soudy, kterým by podle jurisdikční normy pro ně nenáležela žádná nebo jen omezená příslušnost. Sudiště to, jak plyne z uvedeného předpisu i z povahy věci, jest omezeno na příslušníky cizího státu, jenž stejně postupuje proti příslušníkům československého státu, z čehož nelze dovoditi uznání příslušnosti cizozemského soudu, pokud jde o zdejší příslušníky. Nelze proto vůbec o § 101 j. n. opřít příslušnost cizozemského soudu k vydání exekučního titulu závazného pro zdejší soudy.

Čís. 11996.

O nároku podle § 2 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931 nelze rozhodovati v řízení nesporném, nýbrž jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R II 216/32.)

Soud první stolice vyhověl návrhu nemanželského dítěte, by manželce nemanželského otce bylo uloženo platiti navrhovateli výživné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil a vyvrátil výtku zma-